

Ιωάννης 1[α']:1 και το οριστικό άρθρο «ο» --- Θεός ή (κάποιος) θεός;

Εδώ θα εξετάσουμε το εδάφιο Ιωάννης 1[α']:1 το οποίο, σύμφωνα με το κείμενο λέει,

«'Εν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος.»

Ο λόγος για τον οποίο πρέπει να εξετάσουμε το παραπάνω εδάφιο είναι διότι οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, οι οποίοι δεν πιστεύουν ότι ο Ιησούς είναι από τη φύση Του Θεός, έχουν διαστρεβλώσει την αλήθεια που παρουσιάζουν τα παραπάνω λόγια του αποστόλου Ιωάννη. Πως διαστρέβλωσαν την αλήθεια του Ιωάννη 1[α']:1; Ως εξής:

Στην δική τους Αγγλική 'μετάφραση' των Γραφών την οποία αποκαλούν «Μετάφραση Νέου Κόσμου» (MNK), αποφάσισαν να προσθέσουν μπροστά από την δεύτερη λέξη «Θεός» το Αγγλικό αόριστο άρθρο 'a'. Έτσι, παρουσίασαν την τρίτη φράση του εν λόγω εδαφίου, το «καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος», ως “and the Word was a god” με μικρό 'g' το οποίο μεταφράζεται στα Ελληνικά ως «και κάποιος Θεός ήταν ο Λόγος», με μικρό 'θ'! Επίσης με μικρό 'θ' έχουν παρουσιάσει την ίδια λέξη «θεός» της παραπάνω φράσης και στην Ελληνική τους 'μετάφραση' της Καινής Διαθήκης. Η δικαιολογία που δίνουν γι' αυτή τους την πράξη, είναι το γεγονός ότι το οριστικό άρθρο 'ο', απου-

σιάζει μπροστά από λέξη «Θεός»· δηλαδή, η εν λόγω πρόταση δεν λέει «καὶ ὁ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος.»

Μήπως έχουν δίκιο; Μήπως υπάρχει κάποιος κανόνας της Γραμματικής και του συντακτικού της Ελληνικής μας γλώσσας, ο οποίος τους δίνει το δικαίωμα να προσθέσουν το αόριστο άρθρο ‘a’ (κάποιος) μπροστά από τη λέξη «Θεός»; Ας εξετάσουμε το ζήτημα κάτω από το φως της Γραμματικής και του συντακτικού:

Σε μια πρόταση μπορούμε να έχουμε το **υποκείμενο**, το **συνδεδεικτικό ρήμα** και το **κατηγορούμενο**. Το υποκείμενο είναι μία λέξη (ή μια ομάδα από λέξεις), περί της οποίας γίνεται κάποιος λόγος από το κατηγορούμενο. Συνήθως, όταν ένας σχηματίζει μια πρόταση, τόσο στα Αγγλικά όσο και στα Ελληνικά, τοποθετεί το υποκείμενο πριν από το συνδεδεικτικό ρήμα, το οποίο ακολουθείται από το κατηγορούμενο.

Στη γλώσσα μας, το κατηγορούμενο μπορεί να εμφανισθεί στην αρχή, στη μέση ή στο τέλος της πρότασης. **Συνήθως, όταν το κατηγορούμενο εμφανίζεται μετά από το συνδεδεικτικό ρήμα, το ουσιαστικό όνομα του κατηγορουμένου διατηρεί το άρθρο του, ενώ όταν εμφανίζεται πριν από το συνδεδεικτικό ρήμα, το χάνει. Αυτό συμβαίνει κυρίως για να μη συγχύσει κανείς το κατηγορούμενο με το υποκείμενο.**

Ο παραπάνω κανόνας έχει εξηγηθεί στον Αγγλόφωνο κόσμο από τον E. C. Colwell, ο οποίος (κανόνας) δημοσιεύθηκε στο Journal of Biblical Literature το 1933 με τον τίτλο, “A Definite Rule for the use of the Article in the Greek New Testament.” (Ένας Οριστικός Κανόνας για τη Χρησιμοποίηση του Άρθρου στην Ελληνική Καινή Δια-

θήκη.) Έγραψε ότι «η οριστική ονομαστική ενός κατηγορουμένου διατηρεί (έχει) το άρθρο όταν ακολουθεί το ρήμα και ότι δεν το διατηρεί όταν προηγείται του ρήματος.»

Προς το τέλος της εκθέσεώς του, κατέληξε ότι:

1. Οριστικά ουσιαστικά ονόματα του κατηγορουμένου συνήθως λαμβάνουν το άρθρο.
2. Οι εξαιρέσεις υπάρχουν κυρίως όταν υπάρχει κάποια αλλαγή στη σειρά των λέξεων:
 - (α) Οριστικά ουσιαστικά ονόματα του κατηγορουμένου τα οποία ακολουθούν το ρήμα (αυτή είναι η συνήθης τοποθέτηση), συνήθως λαμβάνουν το άρθρο.
 - (β) **Οριστικά ουσιαστικά ονόματα του κατηγορουμένου, τα οποία προηγούνται του ρήματος, συνήθως χάνουν το άρθρο.**
 - (γ) Κύρια ονόματα μέσα στο κατηγορούμενο, συχνά χάνουν το άρθρο, κ.λπ. (δική μου μετάφραση).

Η ανωτέρω μελέτη του Colwell έχει αναγνωρισθεί σαν μια πραγματική βοήθεια για την κατανόηση των Ελληνικών Γραφών.

Τώρα, ας χρησιμοποιήσουμε τον παραπάνω χρυσό κανόνα για να μας βοηθήσει να εννοήσουμε το Ιωάννης 1[α']:1. Σ' αυτό το εδάφιο έχουμε τρεις μικρές προτάσεις:

α) Εν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος

β) καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν

γ) καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος

Ας εξετάσουμε τις προτάσεις β) και γ):

Πρόταση β):

καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν

Εδώ, η τοποθέτηση των λέξεων ακολουθεί το συνηθισμένο σχηματισμό των προτάσεων. Το υποκείμενο «ὁ Λόγος» κρατά την πρώτη θέση και ακολουθείται από το συνδετικό ρήμα «ἦν», το οποίο ακολουθείται από το κατηγορούμενο «πρὸς τὸν Θεόν». Επομένως, το ουσιαστικό όνομα του κατηγορουμένου, η λέξη «**Θεόν**», έχει διατηρήσει το άρθρο «**τὸν**».

Πρόταση γ):

καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος

Σ' αυτή την πρόταση, **το υποκείμενο είναι ξανά «ὁ Λόγος»**. Το συνδετικό ρήμα είναι το «ἦν». **Το κατηγορούμενο είναι το ουσιαστικό «Θεός»**. Αυτό που παρατηρούμε εδώ είναι ότι το κατηγορηματικό ουσιαστικό «Θεός» έχει τοποθετηθεί **πριν** από το συνδετικό ρήμα «ἦν» και επομένως **δεν έχει κρατήσει το άρθρο του. Έτσι, δεν υπάρχει περίπτωση να το λάβουμε ως υποκείμενο.**

Επειδή βάσει του παραπάνω κανόνος το κατηγορηματικό ουσιαστικό «Θεός» δεν διατήρησε το άρθρο του, όταν μεταφράσουμε την **πρόταση γ)** από τα Ελληνικά στα Αγγλικά, δεν έχουμε το δικαίωμα να προσθέσουμε πριν από τη λέξη «Θεός» (God) το Αγγλικό **αόριστο άρθρο “a”**, που σημαίνει **«κάποιος, τις»**. Αν παρουσιάσουμε την **πρόταση γ)** ως **«και κάποιος θεός ήταν ο Λόγος»**, όπως την παρουσίασαν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά στην Αγγλική τους μετάφραση της Βίβλου, **θα ήταν λάθος, πλάνη και θα καθιστούσε αίρεση!**

Εάν ήθελε ο Ιωάννης να γράψει ότι ο Λόγος ήταν ένας άλλος Θεός, **ένας μικρότερος θεός με μικρό «θήτα»**, όπως Τον έχουν παρουσιάσει οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, τότε θα παρουσίαζε τη **πρόταση γ)** ως:

«και Θεός τις ἦν ὁ Λόγος»

Αλλά, αυτό δεν αληθεύει! Ο Ιωάννης δεν την έγραψε έτσι! Αντιθέτως, έγραψε:

«και Θεός ἦν ὁ Λόγος»

Αυτή η πρόταση δεν εννοεί ότι ο Λόγος ήταν ο Θεός (ο Πατήρ) πλησίον του οποίου ο Λόγος βρισκόταν από την αρχή, όπως έγραψε ο Ιωάννης στις προτάσεις α) και β). **Η πρόταση γ) υποστηρίζει μόνο ένα πράγμα:** Ότι ο Λόγος, ο προ-ανθρώπινος Ιησούς, ήταν από τη φύση Του Θεός. **Αυτό σημαίνει ότι η φύση του Λόγου ήταν ακριβώς όμοια με τη φύση του Πατέρα Του!**

Στο κάτω-κάτω, η απουσία του άρθρου πριν από το κατηγορούμενο ουσιαστικό (είτε το άρθρο είναι οριστικό,

είτε αόριστο) δεν αλλάζει ούτε εξασθενεί τη βασική σημασία του ουσιαστικού. Π.χ., είτε πούμε ότι,

«και ο Νικόλαος ήταν ο Βασιλιάς», είτε πούμε ότι,

«και Βασιλιάς ήταν ο Νικόλαος», η παρουσία ή η απουσία του άρθρου μπροστά από το κατηγορηματικό ουσιαστικό «Βασιλιάς» δεν αλλάζει το γεγονός ότι ο Νικόλαος ήταν Βασιλιάς!

Έτσι, από όλα τα παραπάνω βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι λεγόμενοι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν έχουν κανένα έγκυρο Γραμματικό κανόνα πάνω στον οποίο θα μπορούσαν να στηρίξουν την απόφασή τους να προσθέσουν στην Αγγλική τους μετάφραση της Καινής Διαθήκης το Αγγλικό αόριστο άρθρο “a” (κάποιος, τις) μπροστά από τη λέξη «Θεός» ή και να παρουσιάσουν τον «Λόγο», στην Ελληνική τους Καινή Διαθήκη, ως «θεό» με μικρό «θήτα»!

Εάν η μόνη τους δικαιολογία που τους ώθησε να πράξουν κάτι τέτοιο ήταν η απουσία του οριστικού άρθρου «ό» μπροστά από τη λέξη «Θεός», τότε τους προκαλώ να κάνουν το ίδιο και στα εδάφια Ματθαίος 5[ε']:9, Λουκάς 1[α']:35, 2[β']:40, Ιωάννης 1[α']:6 και Φιλιππησίους 1[α']:11, όπου, σύμφωνα με το αρχαίο Ελληνικό κείμενο, το οριστικό άρθρο απουσιάζει μπροστά από τη λέξη «Θεός». Εάν το έπρατταν αυτό, θα ήσαν αναγκασμένοι να παρουσιάσουν τα παραπάνω εδάφια στην Αγγλική τους μετάφραση ως εξής:

Ματθαίος 5[ε']:9 «Ευτυχισμένοι είναι οι ειρηνικοί άνθρωποι, επειδή αυτοί θα αποκληθούν γιοί κάποιου θεού.»

Λουκάς 1[α']:35 «Απαντώντας ο άγγελος της είπε: «Άγιο πνεύμα θα έρθει πάνω σου, και δύναμη του Υψίστου θα σε επισκιάσει. γι' αυτόν το λόγο, επίσης, αυτό που γεννιέται **θα αποκληθεί άγιο, Γιος κάποιου θεού**»

Λουκάς 2[β']:40 «Και το παιδάκι εξακολουθούσε να μεγαλώνει και να δυναμώνει, γεμίζοντας σοφία και **η εύνοια κάποιου θεού** παρέμενε πάνω του»,

Ιωάννης 1[α']:6 «Εγέρθηκε ένας άνθρωπος ο οποίος στάλθηκε **ως εκπρόσωπος κάποιου θεού**: το όνομά του ήταν Ιωάννης».

Φιλιπησίους 1[α']:11 «και να είστε γεμάτοι δίκαιο καρπό, ο οποίος είναι μέσω του Ιησού Χριστού, **για τη δόξα και τον αίνο κάποιου θεού**».

Προτάσεις σαν αυτές θα οδηγούσαν σε μεγάλη πλάνη.